

Рухливе тло і — з паль — безлюдний пірс, —
Єдиний клаптик, що після кремацій.
Буття — з нуля — знов набирає моці,
Хоч катаклізми — кілька нечупар.

Самотній кінь на балюстраду сперсь, —
Олюднення, що — у нелюдській муці.
Під бруком вже ворущаться криниці,
І в небо — парасолики — із пор.

Всі речі у таку стрімку інакшість, —
Як оприсутнюється щойно зникле.
З повітря випадають мутри й шпали, —

Кербуд минушого, що — зайве — в шполу,
Замріявсь і одразу ж розсотавсь.
Сірник ледь чиркнув, і — нові світи.